

Udenrigsminister *Cowe de Murville* fremhævede FNs afgørende rolle i Mellemøsten og betvivlede, at krisen kunne løses gennem direkte forhandlinger. Hver stat havde ret til at eksistere og se sin sikkerhed garanteret. Intet fait accompli kunne accepteres med hensyn til grænserne og befolkningernes status. FN måtte benytte overtalelse men ikke tvang.

Stats- og udenrigsminister *Jens Otto Krag* fremhævede, at efter den danske regerings opfattelse måtte følgende principper anses for at have lige stor gyldighed i forbindelse med en løsning af Mellemøsten-konflikten: For det første, landvindinger bør ikke opnås gennem krigshandlinger. For det andet, alle medlemsstater har en fundamental ret til fredelig eksistens. Og for det tredje, sikkerhedsrådet er det FN-organ, som har hovedansvaret for at forberede og gennemføre en samlet løsning på de udestående problemer. I konsekvens heraf støttede den danske regering generalsekretærens forslag om at udpege en særlig repræsentant for Mellemøsten, der skulle have til opgave at medvirke til kritisk at undersøge og harmonisere synspunkterne i området.

Nedrustning.

Flertallet af deltagerne i generaldebatten behandlede nedrustningsspørgsmålet. Undertegnelsen af traktaten om den fredelige udnyttelse af det ydre rum og aftalen om at gøre Latinamerika til en kernevåbenfri zone blev hilst velkommen, som de største fremskridt på nedrustningsområdet siden afslutningen af den partielle prøvestopaf tale i 1963. Fremlæggelsen af identiske amerikanske og sovjetiske udkast til en ikke-spredningsaftale på 18-magts konferencen i Genève blev ligeledes hilst velkommen af mange talere, men samtidig udtryktes beklagelse over, at udkastene kun tog sigte på ikke-kerne våbenmagterne. Det var ikke nok at begrænse antallet af atommagter; disse måtte selv påtage sig konkrete forpligtelser i retning af atomnedrustning. Endvidere påpegedes det, at udkastene indeholdt sådanne begrænsninger i ikke-kerne våbenmagternes handlefrihed, at disse hindres i at udnytte atomenergi til fredelige formål.

Ambassadør *Goldberg* fremhævede, at spredning af kernevåben udgjorde en af de

alvorligste trusler mod menneskehedens eksistens. Selv om der med de fremlagte udkast til en spredningsaftale endnu stod udviklede problemer tilbage at løse, herunder kontrolspørgsmålet og imødekommelse af visse ikke-kerne våbenstaters ønske om garantier mod kernevåbenmæssig afpresning, håbede han, at den 22. generalforsamling ville bidrage til løsning af dette problem. Også andre problemer gav anledning til bekymring, først og fremmest de voksende arseneraler af strategiske missiler til offensivt og defensivt brug. USA havde over for Sovjetunionen udtrykt interesse i at nå til en forståelse om en begrænsning i deployeringen af missiler, men havde i mellemtiden fundet det nødvendigt for sin nationale sikkerhed, især med henblik på at kunne modstå et missilangreb fra Kontinentalkina, at opstille et begrænset ABM-system. Denne beslutning understregede den presserende nødvendighed af at begrænse deployeringen af missiler. Alle landes nationale sikkerhed kunne bedst sikres, såfremt der gjordes fremskridt på alle felter vedrørende almindelig og fuldstændig nedrustning, inklusive kontrol af rustningskapløbet med strategiske våben, gennemførelse af en kontrollabel prøvestopaf tale og indstilling af produktionen af spalteligt materiale til militært brug.

Udenrigsminister *Gromyko* påpegede, at Sovjetunionen altid havde krævet forbud mod kernevåben. Indtil dette mål blev nået, burde man oprette kernevåbenfri zoner. Han konstaterede med tilfredshed de opnåede fremskridt i spørgsmålet om en ikke-spredningsaftale, som han fandt ikke ville forhindre ikke-atommagternes udnyttelse af atomenergi til fredelige formål.

For 6 år siden havde FN vedtaget en erklæring, hvorefter atomkrig blev betegnet som en forbrydelse mod menneskeheden. Gromyko fandt det beklageligt, at denne beslutning ikke var blevet formaliseret i en traktat, og Sovjetunionen ville derfor foreslå denne samling at vedtage en konvention om forbud mod brugen af kernevåben.

Udenrigsminister *Brown* bød det amerikanske-sovjetiske forslag til en ikke-spredningsaftale velkommen. Han fandt, at en sådan aftale kunne bane vejen til forhandlinger om de centrale spørgsmål om, hvorledes man skulle kunne kontrollere og begrænse rustningskapløbet. Udenrigs-